

№15 (2779), середа 13 квітня 2011 року Всеукраїнська газета

ПРОПОНУЄМО НАШИМ ЧИТАЧАМ
ВІДВЕРТУ РОЗМОВУ З ВИДАТНИМ
УКРАЇНСЬКИМ ПРОЗАЙКОМ,
ЛАУРЕАТОМ ПРЕМІЙ
ІМ. ТАРАСА ШЕВЧЕНКА (2005 РІК)
ТА ЛЕСІ УКРАЇНКИ (1993 РІК),
ЗНАНИМ ЛІТЕРАТУРНИМ
КРИТИКОМ, ВІДОМИМ
ПУБЛІЦИСТОМ, ВИДАВЦЕМ
ТА ГРОМАДСЬКИМ
ДІЯЧЕМ

МИХАЙЛО СЛАБОШПИЦЬКИЙ: «НАША ХАТА СПРАВДІ ГОРИТЬ, АЛЕ...» **СТОР. 14**

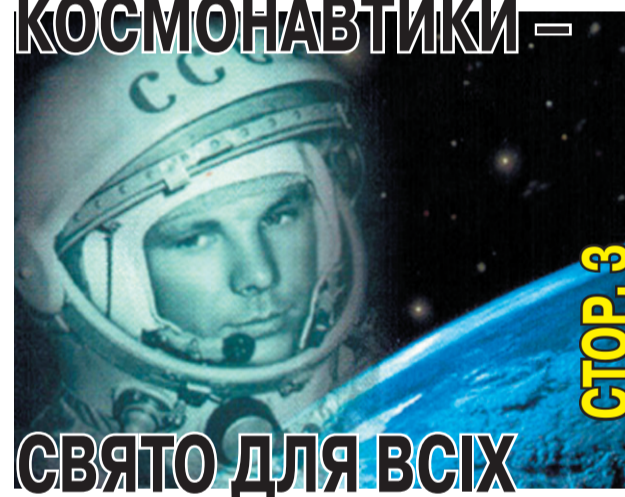
ВІД
ПРОСПЕКТУ
ІЛЛІЧА - ДО
КОРДОНУ З
КАЗАХСТАНОМ **СТОР. 15**

СТОР. 2

**ЯНУКОВИЧА ВІТАЛИ
В РАДІ, ПРОТЕ НЕ
ЗРОЗУМІЛИ В ЄВРОПІ**

**ДЕНЬ
КОСМОНАВТИКИ =**

СВЯТО ДЛЯ ВСІХ

СТОР. 3

БАКУ НЕ КАІР, ПРОТЕ

ТАМ ТЕЖ САДЖАЛИ

СТОР. 3

ТЕРОР ВПРИТУЛ

НАБЛИЗИВСЯ ДО УКРАЇНИ

СТОР. 4

ЯНУКОВИЧА ВІТАЛИ В РАДІ, ПРОТЕ НЕ ЗРОЗУМІЛИ В ЄВРОПІ

» ПРОМОВУ ПРЕЗИДЕНТА ВІКТОРА ЯНУКОВИЧА В ПАРЛАМЕНТІ 7 КВІТНЯ 2011 РОКУ КОАЛІЦІЯ ВІТАЛА СТОЯЧИ.

Від Партії регіонів у сесійній залі були присутні 189 зі 190 депутатів. Найменше доповідь Президента зацікавила фракцію БЮТ: послухати звернення В. Януковича не прийшла третина депутатів (32 зі 105). Від фракції НУ-НС спіч Глави держави проігнорували 12 із 56 парламентарів. Від групи «Реформи заради майбутнього» послухати план Президента з модернізації країни прибули 18 із 20 «багнетів». Позафракційники надали 17 із 22 слухачів. Найбільш дисциплінованими виявилися фракції Компартії та Народної партії - вони завітали до Верховної Ради у повному складі (25 і 20 обранців відповідно).

Крім того тема доповіді Президента «Модернізація України - наш стратегічний вибір» так зацікавила чиновників, що послухати її посходились усі міністри на чолі з Миколою Азаровим, голова Вищого та Конституційного судів, Генпрокурор Віктор Пшонка та керівник

СБУ Валерій Хорошковський.

Традиційно «месиджі» Гаранта були сприйняті аудиторією з протилежними фінальними знаками. Коаліція звернула увагу на прагматизм та економічний підтекст виступу, принциповість у стратегічних аспектах зовнішньої політики та новий напрямок руху - на Схід, до Митного союзу з Росією. Натомість опозиціонери вважають доповідь Януковича аморфною та пустою. Зокрема представник блоку «Наша Україна - Народна Самооборона» Тарас Стецьків обізвав президентську промову геть порожньою. «Нічого нового. Ні слова про реальну модернізацію, зовнішню політику», - підкреслив депутат, який щиро вважає, що Президент не знає, яким курсом країна має рухатись далі. «Сконцентрувавши у своїх руках практично необмежену владу, Янукович гадки не має, куди вести Україну і як її модернізувати. А це означає, що ситуація буде тільки

погіршуватись», - додав «перцю» вірний «НУ-НСівець».

Європейські експерти також не в захваті від старого нового вектора Президента. «Звісно, Україна може укласти будь-які торговельні угоди, але приєднання її до Митного союзу унеможливить переговори з ЄС щодо зони вільної торгівлі, - заявив представник Європейської комісії, експерт з питань торгівлі Джон Кленсі. - Необхідно брати до уваги, що буде неможливо здійснювати переговори про зону вільної торгівлі, якщо відбудеться приєднання України до МС із країнами, які не лібералізували торгівлі з Євросоюзом і в яких застосовують загальні митні тарифи щодо інших торговельних партнерів. Приєднання до блоку також вплине на привілейовані торговельні відносини, передбачені зоною вільної торгівлі», - з жалем заявив Кленсі, коментуючи висловлення Януковича.

Олександр ВИГОВСЬКИЙ

ПРЕЗИДЕНТ ХОЧЕ ПОТІСНИТИ КОРУПЦІЮ

» ОДРАЗУ ПІСЛЯ РЕЗОНАНСНОЇ ДОПОВІДІ У ВР 7 КВІТНЯ 2011 РОКУ ПРЕЗИДЕНТ ЯНУКОВИЧ ВІДВІДАВ ЗАСІДАННЯ РАДИ РЕГІОНІВ.

Віктор Федорович з місцевими керівниками розмовляв ввічливо, проте в його словах час від часу відчувалось певне «подвійне дно». Глава держави поклав відповідальність за впровадження новоспеченого антикорупційного закону на регіональний бомонд. Він зауважив, що відповідний законопроект найближчим часом ухвалить Верховна Рада. «Ми отримаємо документ, який передбачає боротьбу з корупцією. Звичка

деяких керівників не звертати уваги на те, які закони приймають, а жити, як вони вважають за потрібне, дуже погано може позначитись на кожному з вас», - із трагічним виразом на обличчі вимовив Президент, звертаючись до учасників засідання.

Також Гарант попередив присутніх про особисту відповідальність за невиконання антикорупційного закону та закликав усіх чиновників уважно його вивчити: «Прочитайте,

будь ласка, цей документ... Щоб вам не довелося мати справу з прокурором», - резюмував Віктор Федорович.

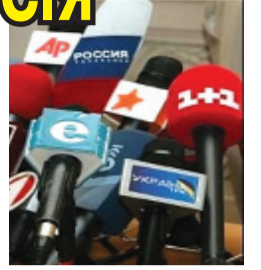
А ТИМ ЧАСОМ...

Верховна Рада України того ж таки 7 квітня цього року примудрилася бігти якщо не попереду, то вже точно паралельно з паровозом. Пізно ввечері минулого четверга налівопорожня зала ВР проголосувала за проанонсований Президентом закон протидії корупції. Отже, Україна вже має повноправний антикорупційний документ. Та чи відчує його присутність непереможна національна корупція?

Олесь М'ЯСНИЙ

«ГЕОМЕТРІЯ ФУТБОЛУ». НЕВІДОМА ВЕРСІЯ

ШЕВЕЛІС ШУСТЕРІС (ПРИ НАРОДЖЕННІ В ЛИТВІ). КОМЕНТАТОР. АВТОР ТА ВЕДУЧИЙ. ЖУРНАЛІСТ. БІЗНЕСМЕН. ВОГНЕНОСЕЦЬ (НІС ОЛІМПІЙСЬКИЙ ВОГОНЬ У СКЛАДІ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕЛЕГАЦІЇ НА ОЛІМПІЙСЬКИХ ІГРАХ 2008 РОКУ В ПЕКІНІ).

«Геніальний продюсер» (так його презентує громадськості офіційний сайт) зазнав такого «провалу» вперше, хоча його зовнішність і голос мають чимало ненависників...

24 березня «Інтер» офіційно оголосив про закриття шустерівського проекту «Команда мрії» «через відсутність зацікавленості цільової аудиторії телеканалу в спортивно-розважальних шоу і, як наслідок, низькі показники рейтингу»...

Те, що в Україні футбол і політика тісно пов'язані, а радше й отождожені, відомо кожному вболівальнику цієї... хм... спортивної гри. Воно, мабуть, і не дивно, коли ведучий політичних «реаліті-шоу» (ну добре, вмовили, - ток-шоу) створює також і різноманітні футбольні «аналітичні» передачі «по-шустерівськи»: з «геометрією футболу», «вертикалями передач» та «Петя, ти не прав» на всю країну під час Чемпіонату світу в ПАР.. «Петя» (йдеться про Мару), може, й справді неправий. Однак точно не він став ідеїним засновником нової футбольної програми.

Витримати конкуренцію в інформаційному висвітленні українського футболу Шустер напевно чи зміг би. Тому обрав інший шлях, котрий нарекли «реаліті-шоу». Суть його доволі проста й водночас така солодка: серед усіх зареєстрованих на кастинги учасників мали обрати 44 людини - по чотири на кожну ігрову позицію (про відбір ходили чутки, мовляв, за таку організацію мало би бути соромно, а місця буцімто продали ще заздалегідь. Щоправда, особисто я в це не вірю). Згодом тренерський штаб і ведучі - Савик Шустер, Олексій Михайличенко та Євген Кошовий мали визначити гравців, які «повинні» зіграти проти збірної України з футболу в кінці травня або на початку червня... Анонс повідомляв і про те, що «придбаний телеканалом «Інтер» формат Kick The pros мав приголомшливий успіх

у Німеччині та Великобританії».

В Україні ж з моменту дебютної передачі запахло смаженим, тобто, відвертим провалом. Шустера, який часто «мовчить про політику» та не може мовчати про футбол, більшість аудиторії не сприймала. Закриття програми - яскраве підтвердження того. Хоча провал, мабуть, розпочався ще до початку телетрансляції шоу, коли було занехано його рекламну кампанію. Навіть люди, котрі не пропускають нічого футбольного по телевізору, часто дізнавалися про існування «Команди мрії» лише після котрогось із перших випусків.

Чергове ж «завезене» шоу насправді нагадувало щось на зразок гри нинішньої збірної України, з якою так хотіли зустрітися конкурсанти: багато порожніх розмов, висока мета й неспроможність обіграти нефутбольну Канаду разом із «недоперетреном» Калитвинцевим. Творіння «Савик Шустер Студіос» розбило носа об глядацьке несприйняття товару. І в цьому контексті можна говорити про недосконалу концепцію, невдалий вибір ведучих та експертів, занудливість та пустослів'я.

Здавалось, ось він - кінцевий пункт футбольного потягу з Шустером на чолі. Продюсер от-от зрозуміє: «Ну не моє це - футбол і аналітика!». Проте... Так, він, безумовно, професійний журналіст, продюсер і ведучий. Але водночас Савик є «майстром телевізору» тільки в тих питаннях, де він мусить дотримуватись нейтральної позиції - насамперед, у політиці. Футбол - це пристрасть, а емоції йому заважають.

Але потяг простояв лише кілька тижнів, і вже на «5 Каналі» (Шустер завойовує медійний простір!) з'явилися «Українські пристрасті» з Петром Магою - чергове шоу «Сави» про футбол... Його я вже дивитися не мав сил, хоч і довелося...

Кожен повинен займатися своєю справою, чи не так?

Анатолій ВОЛКОВ

ЛЕГАЛІЗАЦІЯ «ЧОРНИХ ЗАРПЛАТ» - «ТРОЯНСЬКИЙ КІНЬ» ВІД ТІГІПКА

У НАС - НЕ ПОЛЬЩА

Віце-прем'єр назвав виплату зарплат у «конвертах» великою проблемою України, яка призводить до зростання дефіциту Пенсійного фонду. Тігіпка зауважив, що 2,5 млн. із 14,4 млн. українців, які платять внески до соціальних фондів, оплачують їх із мінімальної зарплати. За його словами, легалізація може призвести до збільшення на чверть фонду зарплати та зростання надходжень до Пенсійного фонду. Бюджет цих фондів зараз становить близько 380 і 200 млрд. грн. відповідно. Він додав, що Україна, на жаль, не зможе запровадити польську модель: «Поляки змогли вирішити це, в першу чергу, економічними стимулами».

БАТОГОМ - НЕ ПРЯНИКОМ

Наш уряд зробив ставку на каральну складову реформаторства. Проект має розмежувати

ФОНД ЗАРОБІТНОЇ ПЛАТИ В УКРАЇНІ ПІСЛЯ УХВАЛЕННЯ ЗАКОНУ ПРО ЛЕГАЛІЗАЦІЮ ЗАРПЛАТ МОЖЕ ЗРОСТИ ЩО-НАЙМЕНШЕ НА 60-70 МІЛЬЯРДІВ ГРИВЕНЬ (ДО 440-450 МІЛЬЯРДІВ) ПРОГНОЗУЄ ВІЦЕ-ПРЕМ'ЄР-МІНІСТР, МІНІСТР СОЦІАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ СЕРГІЙ ТІГІПКО.

всіх українських працівників на вісім статусних щаблів. Кожен наступний щабель не матиме змоги отримувати зарплатну менше обрахованого в уряді мінімуму, а керівник будь-якого підприємства не має права заробляти менше п'яти тисяч гривень. Також уряд розробив три законопроекти, які допоможуть офіційно легалізувати заробітну плату. В них уперше зафіксовано поняття гарантованої заробітної плати, а поняття мінімальної заробітної плати приведено у відповідність до міжнародних стандартів, змінено норми контролю підприємств у сфері трудових відносин і передбачено посилення відповідальності роботодавців, зокрема, за виплату зарплати на рівні нижче

мінімальної або пізніше від встановленого терміну. Міністерство соціальної політики ініціює введення штрафу в розмірі 34 тис. грн. для юридичних осіб за кожного нелегального працівника.

«Ми пропонуємо ввести за норму штраф дві тисячі неоподатковуваних мінімуми за кожного неоформленого співробітника», - повідомив пан Тігіпка. Разом із цим, передбачено введення штрафу для керівників підприємств за кожного неоформленого працівника в розмірі 500 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян (8500 грн.).

Крім того, був запропонований і штраф у розмірі 150 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян (2250 грн.) за кожний виявлений випадок

несвоєчасної виплати зарплати або часткової недоплати. Також Мінсоцполітики ініціює введення штрафу розміром 700 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян (11900 грн.) за встановлення зарплати нижче мінімальної. За інші порушення вимог законодавства про працю передбачається штраф розміром 150 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян (2250 грн.).

Нагадаємо, що голосування у ВР щодо цих законопроектів заплановане на травень поточно-

го року. Більшість так званих ПП (приватних підприємців) України в поганому передчутті знервовано гризуть нігті.

ТРЕТИНА ПІДПРИЄМЦІВ НАЛАШТОВАНА

СХОВАТИСЯ В «ТІНІ»

Подібні форми легалізації зумовлюють неоднозначну реакцію самих підприємців. Попри гучну назву - приватний підприємець - більшість із них задовольняються доволі скромними прибутками. Зрозуміло, що справедливі вимоги щодо цивілізованих форм трудових стосунків насправді означають значне зменшення прибутків, а тому апріорі не сприймаються підприємницьким загалом, як позитивні та прогресивні. Підприємці не приховують свого розчарування та зауважують - напевно їм доведеться ховатися в «тіні». Мовляв, жадібність фраера згубила, згубить і Тігіпка з Азаровим. Хотіли мати більше - не матимуть нічого!

Олександр ВИГОВСЬКИЙ

Так у середині 80-х безнадійні алкани зарахували День космонавтики до своєї святкової «обойми». Не те, щоб вони обожнювали Гагаріна, просто упиватися, маючи привід, значно приємніше, ніж «залити очі» вхолосту. А вже за десять років народжена з «антиалкогольної компанії» когорта радянських наркоманів зачислила себе до свідомих послідовників геніального Корольова. Мовляв, «під кайфом» ми до самих зірок відлітаємо, а не лише по орбітах кола намотуємо. На початку нового тисячоліття ця різношерста маса «космолюбів» збагатилася справжніми атрибутами «корпоративного форматування»: «малим гербом», «гімном» та «прапором»!

«Герб» нагадує символ пацифістського руху: ракета в червоному колі боєголовкою донизу, перехрещена графічним зображенням пляшки та шприца. Прапор походить на Швейцарський – червоний квадрат, посередині якого оптимістичною плямою красується символічний хрест. «Гімном» стала широко відома у вузьких колах «заводна» російська частушка:

Солістка: «Я в колхозе родилась, космонавту отдалась!»

Б) Дебела приймальниця тари «розведьонка» Ірина;

Від «партії» ширкоманів:

А) Двоє друзів теперішнього співмешканця красуні Анжели;

Б) Сам співмешканець Юрко;

Від «партії» захисників соціалістичного ракетобудування:

А) Люда Путін, як така, що не менше горілки обожнювала «спочилий» Радянський Союз;

Б) Баба Ленініана, яка, на жаль, повноцінної участі в цьогорічному «форумі» взяти не змогла через поважну причину – смерть на початку поточного року;

І тільки одна особа відрізнялася пікантною широтою поглядів і різнобарв'ям особистих уподобань – сама господиня Анжеліка.

Вечірка наближалася до апогею, коли «широкі слов'янські душі» піддалися ще одному національному порокові – цікавості.

- Слухай, Анжелка! – волала п'яна Путін, - А давай міне зробімо укол! Хоч я з дитства їх боюся, щоб я здохла ще маленькою!

Натомість, ударно присмоктавшись до горохівської бурячихи, друзі співмешканця Юрка кооперативно «стріляли очима» в дебелу приймальницю склотари:

ДЕНЬ КОСМОНАВТИКИ –

ПІДСЛУХАНІ РОЗМОВИ ПРО ВСЬО

» В СЕРЕДИНІ МИНУЛОГО СТОЛІТТЯ 12 КВІТНЯ СТАЛО СІНОНІМОМ ПЕРЕМОГИ РАДЯНСЬКОГО НАРОДУ НАД АМЕРИКАНСЬКИМ І КИТАЙСЬКИМ, НАД ПРИРОДОЮ ТА УСІМА ІНШИМИ НЕДОЛІКАМИ СОЦІАЛІСТИЧНОГО ЛАДУ. ЗА ТРИДЦЯТЬ РОКІВ ПЕРЕЛІК «ПРИМАЗАНИХ» ДО ІСТОРИЧНОЇ ПЕРЕМОГИ ЗНАЧНО РОЗШИРИВСЯ В УСІ БОКИ.

СВЯТО ДЛЯ ВСІХ

Хор: «Ух ты, ах ты – все мы космонавты!»

Ніхто з мешканців Горохової напевно не знав, чи існує в природі, наприклад, діючий «президент» космодуховної республіки. Так глибоко вони не занурювались. Вистачало того, що кожного року «спливав» ідейно оформлений привід «відтягнутися подорослому», про що б не йшлося в кожному окремому дорослому випадку. Раніше різнонаправлені підрозділи «громадян всесвіту» чітко розмежувалися «за цікавістю». Наркомани окремо, п'яниці окремо, а перелюбники та корінні прихильники радянського ракетобудування – де приспічуть. Цього разу не склалося. Всі «складові» позбиралися в одному місці, у красуні Анжели (для домашніх – п'яниці Люськи). Від «партії» хронічних алкоголіків на обрії «намалювалися»:

А) Пацан Тихон, який ніколи не вгадував рік надворі;

Б) Ротата Раїса, яка весь час плуталася у нумерації батьків своїх дітей;

В) Руслана Закускіна, дочка Людмили Путін;

Г) Сама пані Путін, яка не менше за горілку обожнювала «спочилий» Радянський Союз;

Від «партії» любителів аморальщини:

А) Інтелігентний сусід Альберт Теодорович – постійний шукач «втіхи на стороні» (зокрема, на стороні дружини націоналіста Мишка);

- Іра, ви в пречудовій формі. Грудь четвертого розміру?

- Да, 115 сантиметрів у обхваті, – скромно погоджувалася перезріла молодиця.

Тим часом, обережно оглядаючись на Юрка, Альберт Теодорович намагався непомітно проникнути в душу імпазантної Анжеліни:

- Розкрийте мене своє серце, любя! – вишукано благав вуличний інтелігент, інтенсивно вишукуючи під дівочою кофтинкою жаданий внутрішній орган. Даремно хвилюювався. Юрі було не до серця дружини. Він побився об заклад із Русланою, хто з них хутчіше вижлуктить із «горла» пляшку горілки, не переводячи подиху. І тільки спочила бабця Ленініана докірливо спостерігала за улюбленим Днем космонавтики з іншого, альтернативного світу. Ну а що було далі, нам із вами краще не знати, а горохівському етносу не пам'ятати. Проте він запам'ятав. Тому наступного дня волів не дивитись один одному в очі, виїхати в еміграцію, провалитися кризь землю, заснути летаргічним сном, або «здохнути ще маленькімі». 13 квітня пані Путін напруму поцікавилася в доні:

- І чому ти не здохла маленькою – алкоголічка, наркоманка, пр-р-растітутка?

На що Руслана авторитетно (зі знанням справи) відповіла:

- Чия б корова мичала!

Тож як не крути, а День космонавтики краще святкувати традиційно, по підрозділах: мухи окремо, котлети окремо. Інакше отримає «мухлети». І несмачно, і без відчуття польоту.

Олександр ВИГОВСЬКИЙ

Для перемоги у першому турі виборів кандидату необхідно було набрати понад 50% голосів. Пан Назарбаєв назвав історичними достроковими президентські вибори, які нещодавно відбулись у братній країні. Чому в братній? Тому що Україна тісно переплітається з Казахстаном історичними паралелями та родинними зв'язками.

Згадати хоча б багаторічне перебування нашого національного генія Шевченка в ка-

тролювати виборчий процес.

«Вибори були відкриті й чесні. Правоохоронні органи стежили за законністю. Всім кандидатам надали рівні права, доступ до засобів масової інформації, можливість виступити у всіх областях, районах, містах і селах зі своїми програмами та ідеями. Перемога наочно продемонструвала, що казахський народ знову підтримав мій курс на реформи, модернізацію суспільства, підвищення

НАЗАРБАЄВ - ТРОХИ І НАШ ПРЕЗИДЕНТ

«ГОЛОСИ ВИБОРЦІВ РОЗПОДІЛИЛИСЯ ТАКИМ ЧИНОМ: ЗА ЖАМБІЛА АХМЕТБЕКОВА ПРОГОЛОСУВАЛИ 1,4%, ЗА МЕЛСА ЄЛЕУСІЗОВА - 1,2%, ЗА ГАНІ КАСИМОВА - 1,9%, ЗА НУРСУЛТАНА НАЗАРБАЄВА - 95,5%», - РАДІСНО ВІДРАПОРТУВАВ МІЖНАРОДНІЙ СПІЛЬНОТІ ТА ВЕЛИКОМУ КАЗАХСЬКОМУ НАРОДОВІ ГОЛОВА МІСЦЕВОГО ЦВК КУАНДИК ТУРГАНКУЛОВ.

захських степах, його особливе сентиментальне ставлення до симпатичних і наївних тамтешніх мешканців. Варто додати, що незмінний лідер незалежного Казахстану - добродій Нурсултан - кілька років прожив на Дніпропетровщині, отримавши 1960 року перший у житті диплом Дніпродзержинського ПТУ №22. До речі, він завжди публічно підкреслював свою любов до нашої країни, незмінно називаючи її своєю другою батьківщиною. Тому нам залишається тільки поради за «трохи нашого протезу» в його непересічних політичних досягненнях.

«Ми усьому світу ще раз довели демократичність нашого суспільства», - зауважив новий-старий президент після чергової перемоги. Він підкреслив, що за виборами спостерігали 1059 іноземних наглядачів та 200 журналістів, яким була надана можливість безперешкодно кон-

благополуччя кожної сім'ї й людини», - вважає вельмишановний Нурсултан-баши. А він наразі справді дуже вельмишановний.

Для довідки: 15 червня минулого року пан Назарбаєв отримав новий статус, підкріпленій конституцією країни – Лідер Нації. Не знаю як ви, шановні читачі, а я просто пишаюся колишнім дніпродзержинським ПТУ шником. Лише уявіть собі, як гарно й послідовно було б встановити подібний статус в Україні. Тоді наш чинний Президент на всіх наступних виборах набирив би ті самі 95,5% голосів, а ми з вами не ламали б списів у безперестанних політичних баталіях а-ля «А твій хто такий?». Отже, хоч Схід і справді - «справа тонка», але в нього багато чого можна навчитися. Згодні?

Гліб ПРЕОБРАЖЕНСЬКИЙ

БАКУ НЕ КАІР, ПРОТЕ ТАМ ТЕЖ САДЖАЛИ

» ЧЕРЕЗ ВЕЛИКІ ПОТРЯСІННЯ НА БЛИЗЬКОМУ СХОДІ ЯКОСЬ НЕПОМІТНО МИНУЛИ АНТИУРЯДОВІ МІТИНГИ В АЗЕРБАЙДЖАНІ. АКТИВІСТИ ОПОЗИЦІЙНОЇ ПАРТІЇ «МУСАВАТ» НАМАГАЛИСЯ ПРОВЕСТИ НЕСАНКЦІОНОВАНУ АКЦІЮ ПРОТИ ВЛАДИ В ЦЕНТРІ БАКУ.

В середині минулого місяця опозиціонери вимагали терміново розпустити нинішній склад азербайджанського парламенту та провести нові парламентські вибори. Також мітингувальники наполягали на демократичних реформах у країні, звільненні «політ'язнів» та посиленні бороть-

би з корупцією. Близько півсотні людей, які намагалися наблизитися до майдану Фонтанів у центрі Баку, затримала поліція. Проте опозиція не полишає спроб розхитати один із «закавказьких цовнів». Таким чином понад десять мітингувальників опинилися в буцагарні, зокрема й непримиренний лідер Ліберально-демократичної партії Азербайджану.

До речі, азербайджанці належать до тюркської групи народів, яка не має з арабами нічого спільного, окрім релігії. Проте взаємовплив революційних настроїв у регіоні свідчить про те, що, спіймавши облизня в старій добрій Європі, славнозвісний привид комунізму поступово перемістився в мусульманську Азію.

Олесь М'ЯСНИЙ

РОСІЯ ШАНТАЖУЄ УКРАЇНУ

ПЕРЕГОВОРИ ПРО ЗОНУ ВІЛЬНОЇ ТОРГІВЛІ З ЄС МОЖУТЬ ЗІРВАТИ ПРОВОКАЦІЙНІ ЗАЯВИ. УПОВНОВАЖЕНИЙ УРЯДУ УКРАЇНИ ЗІ СПІВПРАЦІ З РОСІЄЮ ТА КРАЇНАМИ СНД ВАЛЕРІЙ МУНТІЯН ЗАЯВИВ, ЩО ПИТАННЯ ПРО ПРИЄДНАННЯ ДО МИТНОГО СОЮЗУ МОЖНА ВИРІШИТИ ДО ЛІТА. У ЄС ЦЕ ВИКЛИКАЛО ПОДИВ, АДЖЕ ПРАВИЛА УЧАСТІ У МС СУПЕРЕЧАТЬ ПРАВИЛАМ СОТ.

Візит прем'єр-міністра РФ Володимира Путіна до Києва спровокував скандал серед українського істеблшменту. Чинники по-різному ставляться до ідеї вступу до Митного союзу.

УДАВКА ДЛЯ СТРАТЕГІЧНОГО «МОЛОДШОГО БРАТА»

Навесні минулого року на тлі покращення українсько-російських відносин Володимир Путін запросив Україну приєднатися до митного об'єднання Росії, Білорусі та Казахстану. Спочатку Українська сторона ухилилась від прямої відповіді. Потім офіційно відмовилася від членства. Причиною стала неможливість поєднувати участь у цьому об'єднанні з членством у СОТ і надалі - у зоні вільної торгівлі з ЄС.

На початку березня російський посадовець Ігор Шувалов запропонував українській владі об'єднати зусилля щодо євроінтеграції разом із партнерами за Митним союзом. Він стверджував, що це буде економічно вигідніше для України. Мовляв, приблизно до 2015 року країни СНД так посилять свої позиції, що зможуть колективно підписати угоду про зону вільної торгівлі з ЄС. Пізніше Володимир Путін додав, що у разі, якщо Україна відмовиться від запропонованих умов, члени МС запровадять загороджувальні торговельні бар'єри на своїх кордонах. За його словами, рівень митного захисту України у СОТ вдвічі нижчий, ніж єдиний тариф. І навіть у разі приєднання Росії до СОТ цей тариф не дуже зміниться. Не перебуваючи в Митному союзі та відкривши кордони з ЄС, Україна створить загрозу для своїх партнерів у СНД, на ринки яких через українську територію посуне західний импорт. Тому й потрібні загороджувальні бар'єри, пояснив пан Путін. Офіційний Київ на цю заяву не відреагував.

БРЮССЕЛЬ У ПІДДАВКИ НЕ ГРАТИМЕ

У Брюсселі тривають переговори про зону вільної торгівлі між Україною та ЄС. Діалог відбувається важко. Вже не йдеться про швидке підписання угоди щодо асоційованого членства. Переговори ускладнилися через публікацію в українській пресі інтерв'ю уповноваженого Валерія Мунтіяна.

За його словами, Україні доведеться збільшити 762 тарифні позиції товарних груп і вести відповідні переговори з країнами-членами СОТ. Також країні слід буде спочатку приєднатися до Євразійської економічної спільноти. А це - ратифікація десятків

документів, кожен із яких слід узгодити. Зі слів Валерія Мунтіяна, такий складний процес потрібно починати негайно, аби на 35% збільшити товарооборот із основними торговими партнерами в СНД, а також одержати компенсації у вигляді скасування мита на енергоносії та значно знизити ціну на газ.

За підсумками 2010 року, частка країн ЄС у зовнішньоторговельному обігу України становить лише 29,6%, частка країн СНД - 40,2%. А відповідна модель дасть змогу не втратити завойовані ринки та збільшити обсяги з найбільш перспективних позицій. Фактично чиновник підтвердив сумнівні представників ЄС у широті прагнення України до угоди про асоціацію та зону вільної торгівлі. Отже, ми ведемо подвійну гру. У Москві підтвердили, що питання про компенсації у разі вступу України до Митного союзу справді розглядають. У Києві офіційний представник МЗС України Олег Волошин спростував слова пана Мунтіяна. «Переговори про приєднання до МС наразі припинені. Наш пріоритет - якнайшвидший вступ до Євросоюзу», - наголосив він.

ПРОВОКАЦІЯ ЧИ РОЗВОРОТ НА 180 ГРАДУСІВ

Прем'єр Микола Азаров спростував тезу про компенсаційні механізми, пов'язані зі вступом до МС. За його словами, питання перегляду формули ціни на російський газ ніколи не стикалося з інтеграційними планами. Експерт Інституту Горшеніна Володимир Застава вважає, що заяву Валерія Мунтіяна можна розцінювати як провокацію. Її мета - зірвати переговори про зону вільної торгівлі у Брюсселі. Тиск Росії на Україну не вплине на вектор економічної інтеграції. Так думає керівник міжнародних програм Центру Разумкова Валерій Чалий. Адже українська влада вже багато разів підтверджувала свою відданість курсу євроінтеграції, що виключає членство у Митному союзі. 56% громадян України підтримують вступ до ЄС, тому цей пріоритет закономірний. Заяви ж у дусі шантажу з боку Росії не додають конструктивізму до переговорів про варіанти співпраці України з партнерами у СНД. Проте не слід недооцінювати пана Путіна. Коли він щось візьме в голову - чекай біди. Згадайте хоча б війну в Грузії, чи несподівану пролонгацію перебування ЧФ у Криму.

Олександр ВИГОВСЬКИЙ

Подібному призначенню здивувався не лише пан Скорик. Громадськість неоднозначно оцінила «шляхи приходу» маєстро, втім, була одностайна щодо його наслідків - опера від цього лише виграє. Нова мітла мести по-новому. Художній керівник заявив, що його стратегічним завданням стане поява в репертуарі Національної опери якомога більшої кількості творів українських композиторів. Мабуть, ніхто, окрім одного-двох міністрів, не заперечує і навряд чи заперечуватиме проти подібного напрямку роботи «мистецької площадки».

До слова, проти одного такого «всіма улюбленого» міністра нещодавно вів боротьбу й пан Скорик. Українські художники, письменники, композитори, діячі театрального та оперного мистецтва - лауреати Національної премії імені

«інтелектуальної та мистецької еліти країни». Зрештою, Дмитро Володимирович і досі там, де, на переконання «регіоналів», має бути, - в посадовому кріслі... А «еліта» припинила свою боротьбу.

Іншою гучною справою не так давно стало розкрадання українських земель. Тоді з листом до Президента звернулися вже Герої України, з-поміж яких свій підпис поставив і Мирослав Скорик. Стало зрозуміло, що, подібно до Росії, тутешня інтелігенція з кожним днем почуватиметься за непалою, а свій внутрішній супротив спрямовує на безчинства нової влади. Втім, з часом усе заспокоїлося...

Аж раптом!.. Нова висока посада. Яка, мабуть, стала для великого композитора заслуженою. Отже, спільну мову щонайменше з Президентом було знайдено.

УКРАЇНІЗАТОР «МОЙСЕЙ»

» «НАЦІОНАЛЬНА ОПЕРА УКРАЇНИ - ГОЛОВНА СТОЛИЧНА МИСТЕЦЬКА ПЛОЩАДКА, - НАГОЛОСИВ НЕЩОДАВНО МІНІСТР КУЛЬТУРИ ТА ТУРИЗМУ МИХАЙЛО КУЛИНЯК. - ДАВНО НАЗРІЛА НЕОБХІДНІСТЬ НАДАТИ ДІЯЛЬНОСТІ ОПЕРИ НОВОГО ПОШТОВХУ». «МЕНЕ ЗДИВУВАЛО ТАКЕ РІШЕННЯ», - ВІДПОВІВ НОВОПРИЗНАЧЕНИЙ ХУДОЖНІЙ КЕРІВНИК ТЕАТРУ МИРОСЛАВ СКОРИК (ЗАМІНИВ НА ПОСТУ ПЕТРА ЧУПРИНУ). ВІН, СХОЖЕ, І СТАНЕ ОТИМ «НОВИМ ПОШТОВХОМ»...

Т. Г. Шевченка - висловили в офіційному листі глибоку пошану Президенту країни і просили того зустрітися з ними «з нагоди 50-річчя заснування найвищої мистецької нагороди - Шевченківської премії».

Фактично ж головною метою зустрічі мала стати вимога чи то прохання якнайшвидше усунути з посади міністра освіти й науки Дмитра Табачника, про якого електронна енциклопедія «Вікіпедія» на весь світ пише правду: «Не визнає українців народом (в сучасному розумінні), називає їх «малоросами» і складовою частиною росіян, жителів Галичини не відносить до українців, вважаючи їх ворогами народу «великоросів», «малоросів» і «білоросів», що повинні «покинути Україну». Низка громадських і політичних організацій розцінює такі погляди як українофобські» (чого б це раптом?!).

Мирослав Скорик також не жалував «освітянина», засвідчивши таким чином свій статус члена

Не вбачати у цьому кроці влади політичного підтексту неможливо. Останнім часом високі культурні посади щирі українці та ще до всього лівів'яни, на мой пам'яті, не отримували. Схоже, цей крок був спрямований хоч на якусь вирівнювання терезів, шальки яких уже давно схилились у бік трикольного прапора.

Скептики нині говорять про «відкриття таємниці, на що проміняв пан Скорик свій підпис під так званим листом так званої львівської інтелігенції про підтримку так званого Президента», натякаючи на зраду митців країни задля високого посту. Інші переконані, що великий композитор та музикознавець справедливо призначений і здатен змінити оперу, зробивши її сцену українською, про що мріялося давно.

Результати ж будуть помітні згодом.

Анатолій ВОЛКОВ

ТЕРОР ВПРИТУЛ НАБЛИЗИВСЯ ДО УКРАЇНИ

» МИНУЛИЙ ПОНЕДІЛОК ШОКУВАВ ПОСТРАДІАНСЬКИЙ ЗАГАЛ ЖАХЛИВОЮ НОВИНОЮ З МІНСЬКА. О 17:55 ЗА КИЇВСЬКИМ ЧАСОМ НА СТАНЦІЇ МЕТРО «ЖОВТНЕВА» ПРОЛУНАВ ПОТУЖНИЙ ВИБУХ. БІЛОРУСЬКИЙ ТЕЛЕКАНАЛ СТВ ОПЕРАТИВНО ПОВІДОМИВ ПРО ЗАГИБЛИХ ТА ПОРАНЕНИХ. НЕВДОВЗІ НА ТРАГЕДІЮ ПРОРЕАГУВАЛО БІЛОРУСЬКЕ КДБ. ЗА ЙОГО ДАНИМИ ЗАГИНУЛО 12 ЛЮДЕЙ, 149 ПОРАНЕНО, 35-ТИ НАДАНА МЕДИЧНА ДОПОМОГА НА МІСЦІ, ПОНАД 50 ПОСТРАЖДАЛИХ ГОСПІТАЛІЗОВАНО ДО ЛІКАРЕНЬ, 22 ОСОБИ ПЕРЕБУВАЮТЬ У ВКРАЙ ВАЖКОМУ СТАНІ.

Щодо потужності вибухового пристрою в мінському метро, то, за попередніми даними, вона становила п'ять-сім кілограмів у тротиловому еквіваленті. Один із потерпілих одразу заявив, що

після трагедії дуже швидко поширився різкий неприємний запах: «Це був порохівий газ. Упевнений, бо я - колишній офіцер, танкіст». Очевидці розповіли, що вибух прогрімив в останньому вагоні потяга і стверджують, що

пожежі, як такої, не було. Також заявляють про густий дим і сильну вибухову хвилю. Президент Білорусі Олександр Лукашенко доручив відповідним службам терміново надати постраждалим допомогу, а також контролювати ситуацію на столичному транспорті.

За офіційними повідомленнями Білоруської влади, тамтешня генеральна прокуратура порушила кримінальну справу за статтею 289 (тероризм) КК

Білорусі. У КДБ створено республіканський оперативний штаб. За інформацією силовиків, вибуховий пристрій містив у собі рубану арматуру, цвяхи розміром 8x80 міліметрів і металеві кульки діаметром близько 15 міліметрів. Генпрокуратура кваліфікувала подію як теракт.

Президент Лукашенко на екстреній нараді заявив, що вибух могли організувати як з-за кордону, так і всередині країни, і доручив «гранично посилити» заходи безпеки в республіці. Глава держави зажадав «вивернути країну, але знайти вирождів», що причетні до організації теракту. За інформацією українського МЗС, наших співвітчизників серед постраждалих немає. 13 квітня оголошено в Мінську Днем жалоби.

Олесь М'ЯСНИЙ

І ТУТ НЕ ВСЕ ТАК, ЯК ТРЕБА... ХІБА?

Про останню церемонію дуже престижної в певних колах театральної премії «Київська пектораль» одне російськомовне столичне видання написало буквально так: «Если принять во внимание, что премия театральная, то церемония кажется достаточно сухой, условной, и даже «паркетной». Эффект усиливали красные, розовые и белые гвоздики, вручаемые победителям. Справа на сцене - двое ведущих, которые в торжественно-официальном тоне считают все со сценария, слева время от времени опускается экран для проектора. Сначала зрители даже немного оживились, ожидая чего-то интересного на экране, хотя бы каких-то отрывков из номинированных представлений или фотографий, вместо этого на экране появлялось название номинации и фамилии номинированных на награду. Если бы хоть интересные комментарии ведущих, но и они только зачитывали то, что зрители видели на экране». В принципі, це один із найбільш м'яких коментарів, прочитаних мною...

Суспільне обговорення «Київської пекторалі» вже чимало років проходить за принципом «або нічого, або погано». Основні «гріхи» премії зводяться до: містечковості (мовляв, кому вона потрібна й хто про неї знає) та необ'єктивності - начебто тут (як і в ситуації з Шевченківським комітетом) нагороджують «кумів і сватів».

На переконання «ГІПУ», все це - дурниця.

Перше «обвинувачення» явно фіктивне: це проблема всієї вітчизняної культури, нашого суспільства - невміння себе пропагувати. Якщо держава не здатна сформулювати програму пропаганди всього українського вдома і за кордоном, то чи може бути винятком театральна премія, котра, по суті, існує лише завдяки окремим ентузіастам?

Ну а «провина №2» просто смішна: я ось уявляю собі, як один із членів журі Олег Вергеліс - найпроникливіший вітчизняний кінознавець і театральний критик, людина з кришталеву чистою репутацією «піддається спокуси», припиняючи себе участю в «кумівстві». А те, що нагороди отримують люди й театри з давньою репутацією, то це, всього-на-всього, фіксація реального стану справ. Може, комусь хотілося б «озолотити» модних нині і вельми сумнівних провокаторів із «Центру сучасного мистецтва «Дах» - цим товаришам пропоную заснувати «альтернативну» відзнаку.

Коротше кажучи, нічого поганого в нинішньому статусі «Київської пекторалі» - маленької, елітарної премії for a happy few («для щасливої меншості») - особисто я не бачу.

ТИХЕ ЖИТТЯ - ІСТИННЕ ЖИТТЯ

» СТАЛИ ВІДОМІ ЛАУРЕАТИ «КИЇВСЬКОЇ ПЕКТОРАЛІ».

ФАКТОЛОГІЧНА ДОВІДКА

«Київська пектораль» - премія України у галузі театрального мистецтва, заснована 1992 року Спілкою театральних діячів України та Головним управлінням культури міста Києва. Перша церемонія, котра за традицією приурочена до святкування Міжнародного дня театру (27.03) й відбувається у приміщенні Національного драматичного театру імені Івана Франка, відбулася 27 березня 1993 року. Лауреата нагороджують золотою статуеткою, почесною грамотою та грошовою премією.

НОМІНАЦІЇ + ЦЬОГОРІЧНІ ЛАУРЕАТИ

Найкраща вистава - «Грек Зорба» (театр ім. Івана Франка)

Найкраща вистава камерної сцени - «Щастя» (Новий драматичний театр на Печерську)

Найкраща вистава для дітей - «Про курочку Рябу» (Державний Академічний театр ляльок)

Найкраща музична вистава - «Перси Тіресія» (Театр опери і балету для дітей та юнацтва)

Найкраща режисерська робота - Едуард Митницький (вистава «Три сестри» Театру драми і комедії на Лівому березі Дніпра)

Найкраще виконання чоловічої ролі - Анатолій Хостіков (роль Зорби у виставі «Грек Зорба»)

Найкраще виконання жіночої ролі - Наталія Сумська (роль Гортензії у виставі «Грек Зорба»)

Найкращий акторський дебют - Борис Орлов (вистава «Щастя» Нового драматичного театру на Печерську)

Найкращий режисерський дебют - Павло Юров (вистава «Діпо Північне» МТМ «Сузир'я»)

Найкраща сценографія - Сергій Маслобойщиков (вистава «Буря» театру ім. Івана Франка)

Найкраща музична концепція вистави - Олександр Курій (вистава «Три сестри» Театру драми і комедії на Лівому березі Дніпра)

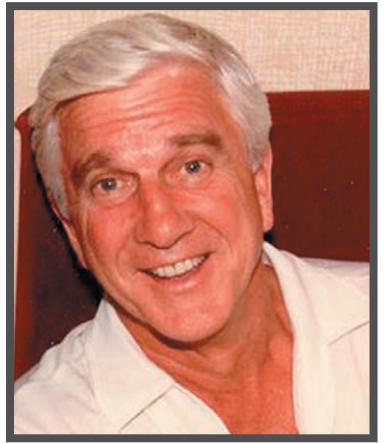
Спеціальний приз «За вагомий внесок у розвиток театрального мистецтва» - Юрій Мажуга (Національний Академічний театр російської драми ім. Лесі Українки)

КВАРТАЛ БЕЗ ЛЕСЛІ НІЛЬСЕНА

» «ГІПУ»
ВИРШИЛА ЗГАДАТИ
НАПРАВДУ НЕЗЛИМ
ТИХИМ СЛОВОМ
ЧУДОВОГО КОМІКА,
КОТРИЙ ПІШОВ ОД
НАС ЧОТИРИ МІСЯЦІ
ТОМУ.

У цього канадця данського походження дивовижна доля: до 1980-го, коли йому виповнилося 54 роки, він знімався винятково у «серйозних» фільмах, виконуючи «серйозні» ролі. Втім, популярності не досяг, вирішивши змінити амплу. Дуже скоро став відомий у Штатах, а з 1988-го, після виходу першої частини трилогії «Голий пістолет», - всесвітньо знаменитий.

Роль поліцейського Френка Дребена вивела його в перші ряди коміків: по-справжньому смішний тупуватий образ так полюбився глядачам, що Нільсен і в подальшому

використовував оцю «маску» в інших фільмах. Навіть коли там не йшлося про поліцію, бійки й арешти.

Хороший був дядько...

КІНО І ЛЮДИ №5

МОГЛО БУТИ Й КРАЩЕ...

» НИЖЧЕНАВЕДЕНІ КІНОФІЛЬМИ З УСПІХОМ
«ГІСТРОЛЮЮТЬ» НИНІ ПО НАШІЙ НЕНЬЦІ...

ЧАС ВІДЬОМ / США

Оцінка «ГІПУ»: @@

Есенція: не надто вдала кінострічка на заїжджену тему.

Ніколас Кейдж, виконавець головної ролі в «Часі відьом», - актор вельми неоднозначний. За його плечима - мінімум два знакові шедевральні фільми (звісно, «Дикі серцем» плюс «Покидаючи Лас-Вегас») і кільканадцять просто хороших. Однак на «темному боці» спостерігаємо купу невдалих, бездарних, а то й просто безсоромних робіт, які ну ніяк не прикрашають оскарносною лицедія. Кажуть, що Ніколас Коппола (справжнє прізвище майстра - він є племінником легендарного Френсіса Форда Коппола) - рідкісний трудолюб, для нього важливо передусім зніматися, а рівень картини - то похідне... «Час відьом» крутили по всіх столичних кінотеатрах і, підозрюю, така ж ситуація в цілому по Україні. Втім, вважаю, цей фільм краще дивитися вдома, адже «похід у кіно» не виправдовує себе. Хіба що вам нічим зайнятися... Отже, XIV ст., старенька Європа охоплена чумою, згорьований люд її причини вбачає у молодій дівчинці - підозрюваній у відьмацтві. Хоробрий лицар Бемен у виконанні Кейджа береться за справу її порятунку, бо інакше на дівулю чекає стра-та. Та в підсумку з'ясується, що «несправедливо обвинувачена» - не просто відьма, а справжнісінький сатана. Жаж!.. Не знаю, може варто витратити півтори години заради спецефектів. Або ж насправді хорошої гри акторського складу (тут, окрім Ніколаса, можна згадати як завжди бездоганного й «відтіненого» Рона Перлмана). Можливо, хтось назве й інші причини... Повторюся: як на мене - слабувати.

ПАСТКА / США

Оцінка «ГІПУ»: @@@@

Есенція: майстерний трилер-жах.

Американський фільм фінського режисера Антті Йокінена облагородила своєю участю прекрасна акторка Хіларі Свонк - лауреат «Оскара» кількарічної давнини за драму «Крихітка на мільйон». У доробку цієї жіночки є й інші достойні роботи, «Пастка» - одна з них. Сюжет оцієї кінокартини можна назвати оригінальним лише з натяжкою: молода панянка шукає квартиру в Нью-Йорку, врешті-решт, знаходить непоганий (читай: дешевий) варіант, і оселяється в новій домівці. Проте, на нещастя, власник апартаментів виявляється лихим збоченцем - він установлює з натяжкою: камера спостереження, слідує за кожним кроком орендарки, а вночі, підсипавши їй конячу дозу снодійного, «знущається над нею сексуально»... Головний «плюс» «Пастки» - створена режисером лячна сугестивна атмосфера, від якої робиться некомфортно. Брррр...

САНКТУМ / США

Оцінка «ГІПУ»: @

Есенція: найслабша робота в тридцятип'ятирічній кар'єрі Джеймса Камерона.

Правильно: режисером цього непотребу є інша людина - австралієць Алістер Гірсон, який почав працювати з автором «Термінатора», «Чужих» і «Титаніка» на зйомках епічної фантастичної саги «Аватар». Проте саме Камерон є виконавчим продюсером «Санктума» і, як можна здогадатися, на знімальному майданчику вирішував не набагато менше за режисера... Взагалі, таке трапляється повсякчас, коли дуже талановита людина в певні моменти робить дуже нерозумні вчинки. Кінокартина «Санктум» - яраз із цієї опери:

«Містична» історія про те, як група спелеологів вирушила на дослідження «Печери печер» до Папуа-Нової Гвінеї, й ця «пригода» завершилася смертю більшості учасників угруповання. Стрічка справляє настільки безглузде враження, що за витрачені гроші на кінотеатр комусь може зробитися соромно. Примітивний сюжет (як-такий він слабо простежується), нікудишні актори, жадлива «робота» оператора, ну й спецефекти - важко повірити, що Гірсон «чаклував» над «Аватаром»... Піком оцього несмаку є фраза на початку, мовляв, «Фільм засновано на реальних подіях». А й справді: сталася трагедія (люди загинули), а ми з цього склепаємо «мистецтво»!

МИСЛИВЦІ НА ТРОЛІВ / НОРВЕГІЯ

Оцінка «ГІПУ»: @@@@

Есенція: псевдореалістичний фільм про химерні створіння Країни фіордів.

«Група студентів дізнається, що уряд приховує від широких мас інформацію про існування тролів на півночі Норвегії. Відважні хлопці й дівчата самостійно (за допомогою підручних засобів) знищують велетнів, які по-справжньому небезпечні». Я прочитав загальну інформацію про цей фільм із Вікіпедії - вам це, часом, нічого не нагадає?.. Отож: кілька стрічок, які починаються приблизно так само - група молодиків... кудись-там відправляється, потрапляє в халепу й це подається, як реальна подія - перетнула всі розумні й нерозумні межі. Дивовижним чином норвезькому режисеру вдалось у тисячний раз увійти в ту ж саму річку. Trolljegeren загалом уписується в надто роздутий контекст псевдореалістичних кінокартин, начебто знятих «звичайними людьми на звичайні телефони», проте є в цьому витворі щось неординарне. Оце «щось» утворює специфічне мислення норвежців та їхній важко осягнений гумор, незвичні та похмурі навколишні краєвиди, а також... сказати б, якісно зроблена праця. Себто «Мисливці на тролів» можна дивитися - і то не буде втрачений час... «Упродовж зйомок фільму жоден троль не постраждав» - такими фінальними титрами ця дивовижа завершується.

МИХАЙЛО СЛАБОШПИЦЬКИЙ:

«НАША ХАТА СПРАВДІ ГОРИТЬ, АЛЕ...»

Наш сьогоднішній гість у дитинстві мріяв про кар'єру професійного футболіста. Відпрацював у штрафних майданчиках шкільного стадіону екзотичні удари «ножицями» через себе, вишукано-прихований дотик - так званий «хвіст скорпіона». У студентському віці йому навіть пощастило пограти в одній університетській команді з легендарними динамівцями Сабо та Богдановичем. Проте доля приготувала іншу стезю, яка вивела юнака до широкого визнання, слави та безапеляційного авторитету в царині національної літератури.

- **Пане Михайле, в недавніх публікаціях виразно простежується Ваше дитяче захоплення не тільки «грою мільйонів», але й історико-пригодницькою літературою. Чи погоджуєтесь Ви з думкою, що людину формують її перші «кумири» - літературні герої романтичної юності?**

- І так, і ні. З одного боку, я далекий від абсолютизації так званої «теорії впливовості». Колись її озвучив всесоюзний пролетарський староста товариш Калінін. Він стверджував, що дитина, яка прочитала Толстого, ніколи не виросте хуліганом. Проте прочитане на рівні підсвідомості таки формує завуальовані ідеали та пріоритети. Іншими словами, книга - це своєрідна міна уповільненої дії, яка у певний момент обов'язково «вибухне», так чи інакше вплинувши на читача.

- **Що означає «так чи інакше»?**

- Наразі ми маємо велику кількість контркультурної літератури. Не бездарної, ні. Це було б ще півбіди, а саме антигуманістичного спрямування. Наприклад, після прочитання творів Софійки Андрухович чи Ірени Карпи мені хочеться негайно помити руки.

- **Тоді питання «навздогін», як до видавця. Чи вважаєте, що для високого літературного рівня у країні конче необхідно мати широкий прошарок «посередності», щоб за фізичними законами кількість переросла в якість?**

- Так, вважаю. Я не вірю в орхідеї на піску, не чекаю нових Шевченків на рівному місці. Грунт має бути здобрений і благодатний. Ваше запитання можна розширити. Високоякісна література потребує особливого клімату, сприяння не тільки знизу, з ґрунту, але й згори, так би мовити, з неба, з високих кабінетів. Тільки тоді матимемо постійний «приплід» нових талановитих літераторів.

- **А що Ви, як видавець, вважаєте наріжним камінням: прибуток, відкриття нових імен чи внесок у національну спадщину?**

- Відкриття нових імен та внесок у національну спадщину з прибутком. І не посміхайтесь. Так працюють усі успішні видавництва світу. Інколи таки вдається поєднати «три в одному».

- **Нині Вас вважають авторитетним адептом художньо-історичної літератури. З цієї позиції, як ставитесь до тези різнокольоровості національної історії? Наприклад, «помаранчева» історія сильно відрізняється від «біло-блакитної»...**

- Це дуже слушне запитання. Колись славнозвісний Флобер здивував світ парадоксальною

» **ПРОПОНУЄМО НАШИМ ЧИТАЧАМ ВІДВЕРТУ РОЗМОВУ З ВИДАТНИМ УКРАЇНСЬКИМ ПРОЗАЙКОМ, ЛАУРЕАТОМ ПРЕМІЙ ІМ. ТАРАСА ШЕВЧЕНКА (2005 РІК) ТА ЛЕСІ УКРАЇНКИ (1993 РІК), ЗНАНИМ ЛІТЕРАТУРНИМ КРИТИКОМ, ВІДОМИМ ПУБЛІЦИСТОМ, ВИДАВЦЕМ ТА ГРОМАДСЬКИМ ДІЯЧЕМ МИХАЙЛОМ ФЕДОРОВИЧЕМ СЛАБОШПИЦЬКИМ.**

сентенцією, що історію стародавнього Риму варто переписувати кожні десять років. Зараз скажу крамольну «штуку»: насправді я вважаю, що об'єктивної історії взагалі немає. Існують об'єктивні історії зі своїми суб'єктивними поглядами. Особливо це стосується новітньої доби. Нібито події залишаються незмінними, але інтерпретації різняться кардинально. Я добре пам'ятаю часи, коли в університетах нас навчали, що весь цивілізаційний шлях людства потрібен був лише для того, щоб у світі запанував соціалізм. І де тепер ці мої вчителі? На смітнику тієї ж історії.

Іншими словами, історію можна означити як політику повернуту в минуле.

- **Ви були близьким знайомим легендарного Петра Яцика. Що відрізняло його від сучасних українських олігархів?**

- Непереборний національний сентимент. Він переймався усім українством не менше, ніж власним бізнесом. Дуже радів нашим міжнародним успіхам, чого б це не стосувалося - опери, науки чи спорту. Пам'ятаю, як колись у Борисполі ми познайомилися з братами Кличками. Він був щасливий, наче дитина. Ходив, роздивлявся їх, обмацував. Казав, українців всюди б'ють. Слава Богу,

нарешті з'явилися такі, котрі нікому спуску не дадуть. Потім півроку в Канаді вихвалявся новим знайомством.

А ще він ніколи не полишав навчання. Навіть свою теорію придумав - людина починає деградувати і вмирати, коли втрачає здатність до навчання. Не думаю, що сучасні «нові українці» наступного дня після пограти вісімдесятирічного ювілею літатимуть на другий кінець світу, із Америки до Китаю, аби на власні очі побачити нову технологію будівництва. У цьому був весь Яцик...

- **Ваш прогноз щодо майбутнього конкурсу імені Петра Яцика?**

- Він має залишитись на наших теренах, незважаючи на потуги пана Табачника все спустити на гальмах. Звісно, цього разу одинадцятый за ліком конкурс не був такою тотальний, як колись. У Сумах участь взяли лише профтехосвітяне, без школярів. У Харкові - лише студенти. Проте 17 травня у приміщенні Національного академічного драматичного театру ім. І. Франка ми підібрали підсумки цього конкурсу і водночас оголосили старт наступного, дванадцятого.

- **Ви знайомі з лауреатом Шевченківської премії Василем Шкляром? Як ставитесь до його резонансного демаршу проти Табачника?**

- Проти Табачника я готовий підтримати кого завгодно і в чому завгодно. Інша справа, що сам факт відмови від Національної премії має не дуже адекватний вигляд і може спричинити суперечливі прецеденти в майбутньому. Проте це вибір Шкляра...

- **А от щодо Табачника... На Вашу думку, чому він - міністр освіти: в пику політичним опонентам, як громовідвід для недолугого реформаторства чи насправді світоч освітянської галузі?**

- Звісно, громовідвід, обраний «цап-відбувайло», або біла собачка у правому куті. Знаєте, є така історія: один відомий художник, національний флагман у жанрі відвертого «ню», завжди малював у правому куті полотна маленьку білу собачку. Комісія, яка мала затверджувати його «антисоцреалістичне» мистецтво, одразу чіплялася до цієї незрозумілої домальовки, щоб, часом, не пропустити якогось таємного знаку, чи символу. Художник для проформи захищав свою собачку, а потім з легким серцем погоджувався її прибрати. Тож принциповості комісії на «голий» сюжет вже не вистачало. Таким чином і вовки були ситі (вони примусили художника щось прибрати), і вівці цілі (в боротьбі з собачкою руки до сюжету не дійшли). Свого часу Табачника «зітруть» так само, як білу собачку в правому нижньому куті... Хоч таке образне порівняння з симпатичною тваринкою не дуже вдале. У своєму кутку біле цуценя нікому не заважало, а пан Табачник вже встиг заподіяти відчуження шкоди українській культурі та освіті.

- **Вас послухати - наша хата горить синім полум'ям...**

- А вона справді горить, тільки догоріти не повинна в жодному разі. Навіть під час Голодомору українці примудрялися народжувати дітей. У цій терпимості й витривалості - сила нашого народу, його безсмертя та майбуття. Вистоїмо!

Олександр ВИГОВСЬКИЙ

ВЕРНАДСЬКИЙ БИ ПЛАКАВ

» **ЧОМУ ГРОМАДСЬКІСТЬ НЕ РЕАГУЄ НА БІДУ В ЦЕНТРАЛЬНІЙ НАУКОВІЙ БІБЛІОТЕЦІ УКРАЇНИ?**

Коріння цієї історії сягає півторарічної давнини: на початку 2010-го, завітавши до відділу газетних фондів ЦНБ ім. В.І.Вернадського, з неприємним подивом зауважив, що доволішні стелажі, де мають лежати вітчизняні друковані видання, порожні. Працівник читального залу пояснив, що через «фінансову кризу» держава не виділила бібліотеці кошти на передплату

газет. Отже, відтепер із новинок можна буде переглядати лише так звані «обов'язкові примірники» - це ті екземпляри, які кожне наше друковане видання зобов'язане відправляти в Київ, на вул. Володимирську. Та в тім то й річ, що бути зобов'язаним і дотримуватися цього правила - різні речі. Насправді, оті примірники працівникам установи доводиться «вибивати» безперервно-

ми телефонними дзвінками до редакцій.

Та головне не це - есенція ситуації полягає у безпрецедентному факті: вперше з часів Великої Вітчизняної Вернадку так «пустили»...

Згодом, уже в центральному відділенні бібліотеки, я з'ясував, що держава так само не профінансувала передплату всіх журналів - у тому числі київського «Всесвіту» й московської «Іностранный литературы» (це для мене особливо боляче)... Знову ж таки, вперше після війни.

Розмовляючи з працівниками установи, пощастило дізнатися про цікавий факт: після того, як до влади у нас прийшла нова «команда реформаторів»,

окремі її працівники пообіцяли керівництву ЦНБ «кращі часи», пояснивши скруту «діяльністю аферистки Тимошенко». Пан Янукович перебуває при владі вже більше року, проте відтоді нічого не змінилось.

Наголошую на «унікальності» ситуації: вважаю її КАТАСТРОФІЧНОЮ. Панове, в усьому повинна бути межа, інакше - абсурд. Я добре пам'ятаю, хто в нас міністр освіти. Я добре розумію, ким і чим є інші представники чинної влади. Проте це вже поза межами добра й зла...

За інформацією Вікіпедії, Вернадка й досі входить у десятку світових бібліотек із найбільшим фондом. Чи надовго?

Володимир БАНЯС

ВІД ПРОСПЕКТУ ІЛЛІЧА - ДО КОРДОНУ З КАЗАХСТАНОМ

Вадим ШАХРАЙЧУК (праворуч) знає, що на чемпіонаті світу доведеться пручатися ще сильніше, ніж у фіналі з «Донбасом»

Фото Валерія ДУДУША

» НАЙБЛИЖЧОЇ НЕДІЛІ В КИЄВІ СТАТУЄ ХОКЕЙНИЙ ЧЕМПІОНАТ СВІТУ. НАВРЯД ЧИ АНШЛАГИ БУДУТЬ НА ВСІХ ТРЬОХ МАТЧАХ КОЖНОГО ІГРОВОГО ДНЯ, АДЖЕ ЦЕ ТУРНІР БЕЗ КАНАДИ, ШВЕЦІЇ, США, ЧЕХІЇ ТА РОСІЇ. МОВА ПРО ПЕРШИЙ ДИВІЗИОН. АЛЕ, ЗВИЧАЙНО, НА ПОЄДИНКАХ ЗА УЧАСТЮ ЗБІРНОЇ УКРАЇНИ, ПЕРЕД ЯКОЮ ПОСТАЛО ЗАВДАННЯ ПОВЕРНУТИСЯ ДО ЕЛІТИ, МОЖНА ОЧІКУВАТИ НАТОВПІ ГЛЯДАЧІВ. УБОЛІВАЛЬНИКИ ВОЧЕВИДЬ СКУЧИЛИ ЗА ШАЙБОЮ ПРОТЯГОМ ПЕРІОДУ, ПІД ЧАС ЯКОГО РЕМОНТУВАЛИ СТОЛИЧНИЙ ПАЛАЦ СПОРТУ.

Приклад подібного ажіотажу нещодавно подав Доинець, де наші юніори успішно впоралися з необхідністю піднятися з другої ліги вікової категорії U-18. Вирішальний матч за путівку в перший дивізіон підопічні колишнього НХЛівця Олександра Годинюка виграли в литовських ровесників – 6:2. Власне, вони набрали максимум очок за п'ять турів. І розмови про слабкість таких суперників, як Бельгія чи Іспанія, тут ні до чого. У нас стільки проблем докола молодіжного хокею, що не випадково країна, де зростає, починаючи з дитячого щабля, такі майстри, як Христин, Посметьев, Житник, Петренко, Найда, Твердовський і той же Годинюк, пірнула в отакий «трім».

Тепер Дмитро Христин допомагає канадцю Дейву Льюїсу в національній команді «синьо-жовтих», яка вчора й сьогодні проводить останні спаринги в Угорщині перед іспитом на домашньому льоду. Мені вдалося послідувати з обома «коучами» на ковзанці «Авангард», що навпроти сирецької телевежі. Тренування сподобалося, насамперед, настроєм хлопців. Хоча, зрозуміло, не всі кандидати потраплять до остаточної заявки. Але заокеанська приписка наставника принаймні забезпечує їх від підозр щодо суб'єктивності вибору на підставі якихось клубних симпатій. Христин натякнув, що та група, яка вирушає до Будапешта, максимально нагадує майбутній стартовий склад. Удома лишилися Костянтин Калмиков («Халл», Велика Британія) та Шаміль Рамазанов («Аріада-Акпарс», Росія) - через візові проблеми, а також воротар Євген Напненко з київського «Компаньона», клубу, що сенсаційно завоював «бронзу» чемпіонату України. Це треба розуміти так, що Льюїс на 90 відсотків визначився. Тобто тримати розширену бригаду просто ніколи.

Певно, могли б стати в пригоді

форвард Сергій Варламов з мінського «Динамо», голкіпер «Сокола» Ігор Карпенко та його партнер-захисник Юрій Гунько. Проте їм завадили травми. Щодо таких ветеранів, як Віталій Литвиненко, Олександр Матвійчук, Роман Сальников, то вони, схоже, не дотягували до вимог максималіста Дейва. Експерти вважають, що саме «прес років» спричинив невдачу «Сокола» у фінальній серії ЧУ проти «Донбасу». Досвідчений тренер зробив висновки, але й обійтися без послуг таких перевірених бійців цього клубу, як Сергій Климентьев, Андрій Срюбко, Вадим Шахрайчук не наважився. Ну а свіжоспечених чемпіонів презентують Дмитро Ісаєнко, Роман Благой та Микола-Ладигін-молодший. Це теж мудрий хід, аби відгукнутися на зростаючий рівень внутрішньої першості.

У те, що в нашій традиційній ієрархії відбудуться глобальні зміни, стало очевидним вже після першого матчу в Броварах, який «Донбас» виграв – 1:0. Після цього Олександрові Сеуканду, аби відстояти титул, необхідно було двічі підняти «соколят» на виїзній подвиг. Пороху не вистачило. Кажуть, що децибелі чотиритисячних трибун донецької «Дружби» було чути вздовж усього проспекту Ілліча шахтарського міста. Варто визнати: Олександр Куликов, звісно, зі своїми засновниками, створив боекратну команду. Не бракує в ній контрактників-білорусів. Також він зіграв на честолюбстві

колишніх гравців того-таки «Сокола», яким було що доводити. Але, дивлячись, як стараються Євген Пастух та Ігор Шаманський (автор «броварської» шайби), Дмитро Толкунов та Павло Борисенко, ловив себе на думці, що, вони кайфували насамперед, від самої гри у светрах «Донбасу», не надто вдаючись до якихось аналогій з минулим. Усе скінчилося ще однією перемогою донецчан – 3:2.

Наскільки ми знаємо, телетрансляції обох фінальних матчів на «Першому Національному» утримували в прямому ефірі з подачі віцепрем'єра Бориса Колесникова. Тепер його увага логічно мусить переключитися на збірну. Дехто вважає, що виплеснути свої таланти господарям майданчика треба в зустрічі з основним конкурентом – Казахстаном. Там, мовляв, що не гравець, то з КХЛ, передовсім зі свого провідного клубу «Барис» (Астана). Тоді як в нашому екіпажі з отієї ліги тільки Костянтин Касянчук («Трактор», Челябінськ) та Андрій Міхнов («Нафтохімік», Нижньокамськ). А тепер про те, що заявив з цього приводу Льюїс. Перше: його не хвилює, в яких чемпіонатах виступають підопічні. Роботу спланували так, аби «з кожним тренуванням ставати кращими». Друге: київський форум - це ще чотири тури «до Казахстану», й вони поступово рухатимуться від гри до гри, аби відшліфувати взаємодію ланок і викласти все, на що здатні.

ГРАФІК ІГОР ЗБІРНОЇ УКРАЇНИ

Дивізіон I-B

17 квітня (20.30) – з Великою Британією;

18 квітня (20.30) – з Литвою;

20 квітня (20.30) – з Польщею;

21 квітня (20.30) – з Естонією;

23 квітня (19.30) – з Казахстаном

Власне, справа не лише в тому, що заключні півгодини київського матчу підопічні Юрія Сьоміна догравали вдесятьох. Гості, яких нічия цілком влаштувала, не могли не скористатися ситуацією. Гадаю, причина скромного здобутку ще в недооцінці сили суперника. Хоча, за логікою, висновок з 1/8 фіналу, на стадії якої команда Домінгуша Пасьєнсії вибила з розіграшу не когось, а знаний англійський «Ліверпуль», мав бути протилежним. Незрозуміло, звідки в динамівців, чий ансамбль не дотягує до взірців 1966-68 або 1974-75 років, узялося переконання, що їм у Лізі Європи всі завинили? Бачите, голландський рефері Бйорн Кейперс, не вагаючись, «нагородив» Шевченка другою жовтою картою за удар по порожніх воротах після сигналу про офсайд. Є інструкція, незалежна від заслуг певної зірки, й Андрій для арбітра – не виняток.

Загалом, «Брагу» за добре відпрацьований стиль «всі в нападі – всі в обороні» можна й треба поважати. Навіть якщо це не такий гранд їхнього футболу, як «Порту» чи лісабонська «Бенфіка». До речі, іменитий тандем розв'язав усі проблеми вже минулого четверга. Перша із згаданих команд наклепала московському «Спартаку» - 5:1, а від другої зазнав майже таких прикросців елітний голландський ПСВ – тут 4:1. Вам не здається, що за мірками чвертьфіналу такі рахунки просто приголомшливі? При цьому не можу не погодитися з ведучим «Футбольного уїк-енду»

РЯДКОМ НЕВБЛАГАННОГО ПРОТОКОЛУ

» НАЙБЛИЖЧОЇ ФУТБОЛЬНИЙ ЧЕТВЕР МОЖЕ СТАТИ ЗАКЛЮЧНИМ ІГРОВИМ ДНЕМ УКРАЇНСЬКОЇ ЕПОПЕЇ В КЛУБНИХ ТУРНІРАХ-2010/11 НА КОНТИНЕНТІ. А МОЖЕ – НАВПАКИ. ЩОПРАВДА, В АДЕКВАТНИЙ РЕВАНШ «ШАХТАРЯ» НАД «БАРСЕЛОНОЮ» В УЧОРАШНІЙ ГРІ-ВІДПОВІДІ ЛІГИ ЧЕМПІОНІВ НЕ ВІРИЛИ НІ БУКМЕКЕРИ, НІ ФАХІВЦІ. РЕЗУЛЬТАТ ВЕЧІРЬОГО ПРОТИСТОЯННЯ НА «ДОНБАС АРЕНІ» ВАМ УЖЕ ВІДОМИЙ. ЩОДО ПРИЇЗДУ СТОЛИЧНОГО «ДИНАМО» НА ПІРЕНЕЇ, ТО ТУТ, СПРАВДІ, ЛИШАЮТЬСЯ ВАРИАНТИ. СКАЖІМО, ПОВТОРИТИ ЗАВТРА НА ПОЛІ «БРАГІ» ДОМАШНІ 1:1, А ДАЛІ – ДОТИСНУТИ ВПЕРТИХ ПОРТУГАЛЬЦІВ УПРОДОВЖ ОВЕРТАЙМУ.

Звільного удару Андреса ІНЬЄСТИ (№8) усе на «Ной Камп» і почалося

Олександром Денисовим, який пройшовся по тих київських глядачах, які, хизуючись знаннями іспанської, вивісили банер на вдячність барселонцям за 5:1 у їхньому домашньому матчі з донецчанами. Зрештою, каталонський клуб нині, може, не вп'ятеро, але втричі точно переважає будь-якого опонента у світовому масштабі. В оцьому сенсі, ансамбль Хосепа Гвардіоли - невблаганний. Тверезі шанувальники динамівських талантів мали б визнати: опинись на «Ной Камп» їхні кумири, сюжет був би аналогічний.

До речі, те, що фаворити української прем'єр-ліги мають однакові проблеми з виступами на кількох фронтах, підтвердилося в черговому турі нашого чемпіонату. «Гірники» програли вдома «Оболоні» - 0:1, діючи останні півгодини в більшості. «Динамо» ж, замість того, аби скоротити відставання хоча б до дев'яти очок, вдовольнилося нічиєю в Запоріжжі з бранцем аутсайдерської зони «Металургом» - 1:1. Причому наставника господарів Олега Луткова було вилучено з лавки за надмірне обурення скасованим (ще за рахунку 0:0) голом його туниського хавбека Мохаммеда Ашрафа. Отже, заповожи збиралися обігрувати віце-чемпіона? Щодо столичних «пивоварів», то дугоподібний «постріл» Сергія Кучеренка приніс другу для підопічних Сергія Ковальця перемогу над лідером поточного чемпіонату й спричинив першу домашню «осічку» донецчан з моменту відкриття їхнього красеня-стадіону. Звісно, й Сьомін, і «шахтарський» бригадир Мірча Луческу посилаються на неоптимальний склад після виснажливих міжнародних двобоїв. Але до протоколу це, як мовиться, не підійєш.

Завдяки історичним хронікам збереглися свідчення про зустрічі людини з демонічними сутностями. Значна частина цих оповідей припала на XIII-XVIII століття. Зокрема, французькі літописи часів короля Людовика XI повідомляють про суд над Мартою, котра жила в містечку Нант і вступила у гріховний зв'язок із демоном, що позбавив її чоловіка здатності рухатись. Нещасна запевняла священників, що не мала жодного стосунку до появи демона. Проте інквізиція засудила її до спалення на вогнищі.

Володимирські хроніки XV століття містять інформацію про відьму Марфу Погану, до якої в хату нібито прилітали біси. Від них Марфа народжувала бісенят, яких випускала через димар. Місцеві жителі втопили відьму в річці, а її будинок спалили.

В архівах збереглися Тобольські відомості, де є запис про те, як 1837 року настоятелю одного з храмів міста явився біс, що вийшов із вогняної кулі. До того ж нечистий був не сам, а в супроводі принаєдних відьом, які спо-

схожу історію, котра сталася на початку XX століття, описали «Іркутські відомості». Восени 1903 року молода мешканка сибірського села Вилково вийшла працювати в поле, прихопивши з собою п'ятимісячного сина. Нагодувавши мало, вона поклала його в сіно та приєдналася до решти робітниць. Раптом жінки з жахом побачили, як на стіг опустилася дивна істота з тулубом людини, крилами замість рук і величезною рогатою головою. Демон схопив у зуби сповите немовля і безшумно злетів...

1710 року в російському Козельську засудили до відсікання голови міщанку Мотрону Прохорову. Ця чаклунка, викрадаючи немовлят, ішла з ними в ліс, де приносила нещасних дітей в жертву сатані, закликаючи до себе злих духів.

У січні 1606-го в швейцарському Базелі відбувся один із останніх судів в історії європейської інквізиції. На ньому була засуджена до страти Генрієта Бос, яку звинувачували у зв'язках з нечистою силою. Тоді свідки одногосно стверджували, що підсудна влаштувала у своєму будинку сатанинські шабаші.

ДЕМОНИ –

ОДИН ІЗ НАЙАВТОРИТЕТНІШИХ РЕЛІГІЙНИХ ДІЯЧІВ СЕРЕДНЬОВІЧНОЇ ЄВРОПИ МАРТІН ЛЮТЕР ПИСАВ ПРО ОДКРОВЕННЯ. ЩО ЯВИЛОСЯ ЙОМУ: «...НАПАСТЬ ОБРУШИЛАСЯ НА ЗЕМЛЮ. СТРАШНІ ДЕМОНИЧНІ ІСТОТИ СПОКУШАЮТЬ ЛЮДЕЙ, ВІДВЕРТАЮЧИ ІХ ВІД ГОСПОДА, ПРИМУШУЮТЬ ДО ЗЛЯГАННЯ І ВИКРАДАЮТЬ ЛЮДСЬКЕ СІМ'Я. ЩОБ ПРОДОВЖИТИ СВІЙ ДЕМОНИЧНИЙ РІД...».

НЕ ВИГАДКА

кушали священнослужителя. Проте отець-настоятель за допомогою святої води, молитов і розп'яття зумів загнати бісівське кодро назад у кулю, яка зі свистом вилетіла в комин.

Однак не завжди подібні зустрічі закінчувалися мирно. Нюрнберзькі хроніки кінця XV століття оповідають історію про Гретхен, дочку шкіряного майстра. Якось уночі дівчина безслідно зникла з власної спальні. Коли вранці вона не вийшла до сніданку, батько піднявся на другий поверх, проте її кімната виявилася замкненою зсередини. Слуги виламали двері, та приміщення було порожнім. Пошуки втікачки не дали жодних результатів. Але за три дні дівчина з'явилася в будинку, наче нічого не сталося. Більше того, запитання батьків щодо подій останніх днів здивували та збентежили її. Невдовзі юнка згадала, що в ніч свого зникнення раптом побачила яскраве світло, з якого вийшло багато жахливих істот. Потім вона міцно заснула, а коли прокинулася у своєму ліжку, до неї увійшли налякані батьки... За деякий час у Гретхен відібрало мову, потім віднялися руки й ноги, а незабаром нещасна померла.

Сутності з іншого світу нерідко викрадають дітей. Так, у XVII столітті в Нижній Саксонії жінка, вклавши первістка в колиску, несподівано побачила, як з повітря з'явилася висока сіра постать у плащі. Прибулець мовчки схилився над дитячим ліжком. Молодиця намагалася кричати, проте не змогла. Незабаром кімнату заповнив ідкий туман, в якому розчинилася потвора. Коли ж морок розвіявся, господиня побачила, що дитя зникло.

Традиції викликати демонів мають язичницьке коріння. У різних країнах способи проведення подібного ритуалу, що передаються з покоління в покоління, багато в чому схожі. Невід'ємний атрибут жахливого дійства - кров. Найбільш бажана для демонічних сил людська кров.

У XX столітті все частіше стали лунати припущення, ніби описані в різних джерелах випадки появи бісів мають інопланетну природу. 1994-го пензенський вчений-ентузіаст Ігор Граббе на з'їзді уфологів виголосив промову, в якій спробував довести, що факти «демонічних контактів» є ні що інше як зустрічі людей з представниками позаземного світу. На думку І. Граббе, доказом тому є низка ознак, які в наші дні підтверджують контактери. Зокрема, до них відносять: яскраве світло, що передуює появі «демонів»; незрозумілий параліч, який охоплює людей, що стикаються з непроханими гостями; стійка амнезія, при якій контактер може пригадати пережите тільки під гіпнозом; випадки викрадення людей прибульцями і сексуальні контакти з ними.

Так, в 1993 році на дачу до 30-річної мешканки Пермї Тамари С. пізно ввечері завітала великоголова сіра істота. Прибулець несподівано виник на веранді її невеликого будиночка, після чого жінка знепритомніла. Невдовзі вона відчула перші ознаки вагітності. Страшний здогад підтвердило і медичне обстеження. Проте... за два з половиною місяці, під час чергового візиту до акушера-гінеколога, Тамара дізналася, що від загадкової вагітності не лишилося й сліду...

Влодко ЩИПУН

ГОРОСКОП НА ТИЖДЕНЬ (з 18 до 24 квітня)

Овен (21.03–20.04). Варто правильно організувати працю і відпочинок, гармонізувати фізичне та психічне здоров'я. Переважувати небезпечно, адже до відпустки ще далеко. Сприятливий день – неділя, несприятливий – четвер.

Телець (21.04–20.05). У стосунках з коханими Ви наблизилися до тієї межі, коли почуттям потрібний новий імпульс. Дайте шанс обранцеві проявити себе з кращого боку. І пам'ятайте про кар'єру – попереду зоряний час для професійної діяльності. Сприятливий день – п'ятниця, несприятливий – вівторок.

Близнюки (21.05–21.06). Навколо панує «наелектризована» атмосфера, що заважає нормально працювати. До того ж турбують проблеми в родині. Проявіть трішки терпіння і все налагодиться. Сприятливий день – середа, несприятливий – понеділок.

Рак (22.06–22.07). Ви маєте переглянути свою філософію буття, поміркувати про вчинки та зробити належні висновки. Це час духовної трансформації, мудрішання й прощання з минулим. Попереду радикальні зміни... Сприятливий день – субота, несприятливий – вівторок.

Лев (23.07–23.08). З'явився шанс зійти на кар'єрний «Олімп», а от чи зможете втриматися там надовго – залежить лише від Вас. Наразі замало усвідомити свої вади – час позбутися їх остаточно... Сприятливий день – середа, несприятливий – четвер.

Діва (24.08–23.09). Доля розкриває Вам карти, орієнтуючи у перспективному напрямку. Дослухайтесь власної інтуїції. Пом'якшіть завищені вимоги і претензії до оточення. Сприятливий день – субота.

Терези (24.09–23.10). Підтримуйте морально і матеріально тих, хто волею долі опинився поряд та потребує допомоги. Ви здатні на відданість і турботу, тож дійте! Все окупиться і повернеться відданою дружною. Сприятливий день – п'ятниця, несприятливий – понеділок.

Скорпіон (24.10–22.11). Розважайтеся, насолоджуйтеся життям, дивуйте коханих приємними сюрпризами. Наразі вдалий період, тож скористайтесь цим наповну. Сприятливий день – вівторок, несприятливий – середа.

Стрілець (23.11–21.12). На Вас чекає поліпшення стосунків з керівництвом, блискача кар'єра і успіх в особистому житті. Якнайшвидше позбудьтеся заздрості та агресивності – вони заважають найбільше. Сприятливий день – п'ятниця, несприятливий – вівторок.

Козеріг (22.12–20.01). Не варто нікого навчати чи критикувати, бо ризикуєте стати посміховиськом для оточуючих. Хай краще інші оцінюють Ваші чесноти, ніж Ви самі рекламуватимете їх. Сприятливий день – понеділок, несприятливий – вівторок.

Водолій (21.01–20.02). Проблеми на роботі заважають відчувати радість буття. На жаль, позбутися їх наразі неможливо. Для заспокоєння та зняття стресу знайдіть собі творче заняття чи хобі, або зустріньтесь з друзями. Несприятливі дні – вівторок, середа, неділя.

Риби (21.02–20.03). Довіртеся передчуттю. Ситуацію врятує схильність до нестандартних вчинків і рішучість. Проте не шукайте розуміння серед друзів. Їм важко збагнути Ваші думки і почуття. Проблеми з грішми потроху минуть. Сприятливі дні – субота, неділя.

АНЕКДОТИ ВІД ГПУ

- Молодята повертаються з весільної подорожі на Канари.**
Чоловік дивиться в дзеркало:
- О! Я засмаг, а ти така бліда.
- Як тут засмагнеш, якщо ти весь час зверху!
- Зазвичай з 23 років у жінок голос починає ламатися: з «ні» на «так».**
У 40 років особливо гостро відчуваєш, що дитинство скінчилося...
- ... І звали її Мері Поппінс. А за спортом - Маруся Дупа.**
- Водіям-початківцям на замітку: «Вночі сигналізація спрацьовує не тому, що в машині розбили скло, а розбили скло тому, що під ранок верещала сигналізація».**
- Немає нічого більш вічного, чим те, що тимчасово обмотане синьою ізоляційною стрічкою.**
- Лікар:**
- Ну як ви чуєте з новим слуховим апаратом?
- Набагато краще, лікарю. Я вже тричі змінював заповіт!
- Новий Always з крильцями - тепер в два рази зменшено навантаження на крило і покращене маневрування!**

При передруку посилання на тижневик «Говорить і показує Україна» обов'язкове. За достовірність реклами несуть відповідальність рекламодавці, за зміст матеріалу - автори. Редакція може не поділяти точки зору авторів.

Шеф-редактор Валерій СТЕПАНЮК

Газету набрано і зверстано у комп'ютерному центрі редакції, віддруковано з редакційних фотоформ ЗАТ "Сьогодні Мультимедіа", Київ, вул. Борщівська 152-б. Друку офсетний.

Наша адреса: 03142, Київ, вул. Академіка Вернадського, 36, корпус 4. офіс 904

Телефони редакції: Тел./факс: 424-32-44

Замовлення 06893 **Індекс у каталозі: 60953**

E-mail: gputele@bigmir.net ; www.gipu.com.ua

